Villiam Miklos Andersen

It is a great pleasure to introduce this publication, published on the occasion of Villiam Miklos Andersen's solo exhibition, *Caffè Crema*, at O—Overgaden. The exhibition is the culmination of our INTRO program, a one-year postgraduate program offered annually to two artists. With the generous support of Aage and Johanne Louis-Hansen's Foundation, INTRO creates a unique opportunity to develop and expand our collaboration with the newest voices in the Danish art scene through a major exhibition and ambitious publication, through which we aim to extend the conversations around the artistic practice and open up space for new material to emerge.

In this particular case, American artist and designer Brecht Wright Gander has contributed with the text "Never Finished, Never Abandoned" about Miklos Andersen's practice, while German curator Vivien Kämpf wrote the essay "High Maintenance", and finally, Danish poet Oskar Fehlauer has contributed with the text "Cruise Control". A warm thank vou to all contributors. I also wish to thank our publications editor Nanna Friis and the whole team at O-Overgaden for their efforts in realizing the exhibition, as well as the graphic design team at fanfare for their always dedicated work, and of course not least the artist, Villiam Miklos Andersen, for generously sharing conceptualizations and cothinking with all of us, through both the exhibition and the making of this very publication.

Core to visual artist Villiam Miklos Andersen's sculptural and relational work is queering familiar logistics and well-known tokens of (toxic) masculinity—whether transport industries, public toilets, or casinos.

For O—Overgaden, Miklos Andersen mounts the project *Caffe Crema*, a culmination of his recent years' production. Trailing Miklos Andersen's own experiences as, amongst other things, a truck driver, the exhibition borrows its title from the cheap coffee

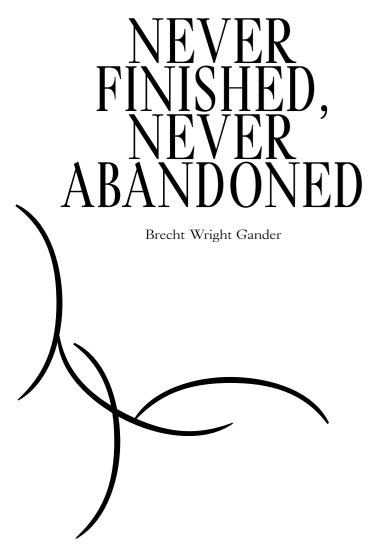
available at almost any freeway stop in central Europe, presenting, along with a multitude of objects, a real or readymade coffee machine. Investigating the desire found in the undertows of contemporary culture—from gambling to global wholesale, pissing to parking—Miklos Andersen's objects span stylized locker rooms, hand-carved, almost sensually curved oak urinals, 3,000 cut flowers in a walk-in freezer, intarsia wood mosaics showing hands at work, and life-sized slot machines made from cedarwood, giving off an aphrodisiac scent used in high-end perfumes. The cluster of sculptural objects constitutes a colorful, grand-scale installation on a candy-striped floor mimicking the green and yellow dividers in food markets or free trade zones.

Playing with the absurdities of late capitalism's global trade—in fact a substantial amount of the works are collaborative productions, made in countries from India to Italy—the exhibition points to the industrial and structural urge to optimize, box in, streamline, and control plural, worldwide organic materials from tulips to strawberries, carrots, or even bananas (also functioning as metaphors of gendered identity)—in fact, it's *bananas*.

Altering and queering normative visual standards of commodities, Miklos Andersen's sculptural gestures tamper with the uniformity of our powerful infrastructures, exposing the violent systemic regulation of mundane actions, purchases, and movement patterns often hidden in plain sight.

Rhea Dall, Director and Chief Curator, O—Overgaden December 2024

Villiam Miklos Andersen (b. 1995, DK) is a graduate of the Städelschule in Frankfurt (2021) and the Jutland Art Academy (2020), living and working between Frankfurt and Copenhagen. Miklos Andersen has recently exhibited at venues including 1Shanthiroad, Bengaluru (2023), Simulacra, Beijing (2023), Documenta 15, Kassel (2022), Frankfurter Kunstverein (2022), and Kunsthal Aarhus (2020).

The writer Paul Valéry claimed that a poem is "never finished, only abandoned." Villiam Miklos Andersen follows another artistic model, more like "never finish, never abandon." The artist cannibalizes and synthesizes his outputs in recursive creative loops, gathering past work and braiding it into new. In *Caffè Crema*, the artist's first institutional solo show, ersatz artifacts from his international travels, pictorial representations of commercial interchange, and enigmatic sculptures are hybridized, tumbled and streamed together in a regurgitative medley of remembrance.

What does all that look like? A few of the primary elements include an epoxy floor coating in the museum's main exhibition hall and gallery space. This is striped gray, yellow, and green, visually evoking the installation's central reference: Rungis Market, Europe's largest international food emporium. In the center of the gallery will be a large walk-in freezer filled with flowers. On the periphery: a series of wooden wall-mounted urinals, a series of intarsia inlay panels leaning against a wall, a series of neon acrylic wall sculptures mounted to the exterior of the walk-in freezer. A back corner of the gallery will be filled with pallets of art materials gathered from around Miklos Andersen's studio, as though waiting to be installed in the show.

1. Paul Valéry, "Au Sujet du Cimetière Marin", 1933.

Miklos Andersen asked me to contribute to this catalogue early in Caffè Crema's planning. However, a month before the exhibition was to open, much was still uncertain. Promotional posters had already been generated, one showing a bare-chested Miklos Andersen hugging a clutch of carrots, his expression one of beatific detachment. Meanwhile, his studio was in the full sprint of final production—a quivering web of shipping logistics, meetings with fabricators, and the inevitable litany of problems that arise during complex material construction. I, too, am supposed to be in the final stages of my essay. However, I find my writing is complicated by the fact that there is almost no finished artwork for me to see. Instead, Miklos Andersen has sent me an assortment of reference materials, imagerich PDFs populated by cloudbursts of language. I call him up for clarification. "Carrots? What's going on with the carrots?" I ask. "That I'm still not so sure about," he replies. "They're in your main promotional photo!" "Yes, well, the photo with the carrots—in a sense it is me being overwhelmed by my own working method... Also, it comes from this childhood memory of all these piles of carrots lying around, but I'm not sure if they will really be in the show." I jot down on my notepad: "Carrots uncertain."

Miklos Andersen is an artist of absorption. There is simply so much feeding into his process that it is difficult for him to be definitive about what will bond to what. Caffe Crema is like the backend of a black hole—a plume of disaggregated and reconfigured inputs. Among other matter, it has absorbed the artist's previous shows. It includes, for instance, Water Sports (2024), which I first saw in Venice—a work that reproduces a quartet of German urinals, a form typical of European highway rest stops, in wood. In place of the creamy coolness of porcelain, we get the warmth and individuated character of oak. At the top of each urinal, where an advertisement would typically be placed, Miklos Andersen has affixed intaglio prints of a cargo ship waiting to be filled up with ore from an iron mine in Kiruna, Sweden. This, in turn, is the residue of one of the artist's previous projects related to shipping logistics. Miklos Andersen sees in the cargo ships, which line up behind each other to load and unload, an analog for men queueing in restrooms. This points towards another function of public urinals—as a site for cruising. If public bathroom design typically attempts to suppress sensuality, then Miklos Andersen's material substitutions represent a subtly countervailing force. The inscrutable intaglio prints, meanwhile, might be read as a kind of Oscar Wildean carnation, a message meant to convey something only to those alert to such signals. Miklos Andersen's audience is placed in the position of the initiated cruiser or the naif.

Water Sports captures the coded imbrication of meanings that typifies Miklos Andersen's method. It reflects an interest in subverting normative design; it mimics source material which is both recognizable and meaningfully altered; and it brings together disparate sites of experience (Norwegian ports and German bathrooms).

Critically, all these interests are bound together through the artist's own biography: he has personally observed the cargo ships in Norway and has used rest stops around Europe; he is licensed as a commercial truck driver and has worked as an attendant in a gay sex sauna.

Another past work Miklos Andersen has reprised is *Rock Hard Milk* (2024), a sculptural grouping first staged in Tuscany. The work recreates in cypress and cedar the prototypical slot machines and stools of Italian bars. Once again, the substitution is quiet but significant. The source material is connected to the machismo of drinking and gambling; dens of blue-collar after-work leisure. Miklos Andersen sensualizes this subject matter, infusing it with the crisp cedar aroma often associated with cologne, with masculine allure and desire.

As a peripatetic serial art residency attendee, Miklos Andersen is continually navigating a cultural space that is at once global and placeless. The international art community shares a language of aesthetics that is disconnected from traditional borders. By painting the floors to resemble Rungis Market, Miklos Andersen is making explicit a conception of the museum as a tacitly commercial institution. The artist, for his part, is an exoticized purveyor of aesthetic difference, laying out the wares of his travels with a kind of deranged negligence towards the presentational conventions of retail. But a museum is also a site where strangeness is, in a sense, made at home, and so not truly strange. In a similar way, the international goods brought together at Rungis are there because they are alien, but their alienness has been adopted and domesticated by a globally inclusive system of commerce.

One of the interesting frictions that continues to draw me to Miklos Andersen's work is between two species of specificity. First, consider the shapes and colors of organic apples: the incredible range of incident and contingency, the asymmetric bulges and pockmarks from burrowing insects, and the tawny ombres of bruises. These are the specificities of things forged by contingency. Against it, another kind of specificity can be set: the archetype. Consider genetically engineered apples. Their forms are repeated with a minimum of variation. Coloration is even. Modulations of surface have been eradicated so that nothing blemishes their platonic perfection. Theirs is an ideal that homogenizes the real. We can, in our mental supermarket aisles, contain these two opposing concept groups: the normative, standardized, and regular, and the heterodox, individuated, and heterogeneous, Miklos Andersen's work takes these conceptual groupings and interpenetrates them, drawing forward the way that standardization regimes can host a secret, illicit unconformity. Slot machines, looked at crossways, are tinged with latently libidinal desire. Miklos Andersen's looking is always crossways and this draws him towards bewilderingly unpromising aesthetic zones-the international food market, the rest stop, the shipping port-places where we least of all seek out art.

When talking about the show while still in the thick of production. I sometimes found Miklos Andersen alarmed to hear his own rangy expansiveness, the ecstatic multi-directionality of his descriptions (the aluminum enclosure will be simultaneously "cargo hold boxes, public toilet cabins and gay sauna rooms"). He was speaking to installers, fabricators, curators people desiring certainty, navigable clarity. "You have to really fight for the ability to mess up," he sighed. The institution, he explained, was eager, like me, to know just what they were dealing with. But Miklos Andersen was not so prescriptive. His decisions had to emerge through contingency and incident—through the forcing pressure of material constraints, sudden discoveries, and impending deadlines—and through collaborative input. This was his method of keeping things lively and unbalanced, keeping the poem from being finished or abandoned.

If international exchange is the subject, it is also the method. Miklos Andersen met the intarsia artisans with whom he collaborated on several works for Caffe Crema while doing a residency in India. He enjoined them to create panels referencing photos he took of workers' hands at the Rungis Market. Mundane tasks like scanning barcodes, sorting bananas, and tallying up inventory were thus rendered in a craft vernacular commonly associated with religious iconography and precious objects. It is interesting to consider hands set to work memorializing hands that labor elsewhere. An additional conceptual stanza is added when postal workers handle the artworks on their journey from India to Denmark: the artworks depict the very tasks they are performing. The artist, for his part, is not an artisanal hand, but a connective mediator between other workers. What results is something that eschews the intimacy of the craft object in favor of a more socially interconnected and networked quality. It is as though Miklos Andersen's use of outside fabricators is a Brechtian mechanism of distancing himself from the intimate interiority that is his starting place.

When I arrive in Copenhagen, I go straight to Miklos Andersen's studio. Through a grant from the National Workshops for the Arts he has established himself in an immense, airy space with a private garden. Built in 1740, it was once the studio of Danish sculptor Anne Marie Carl-Nielsen. Now, Miklos Andersen tells me, it is part of the complex where the King's lawnkeepers store their equipment. "You have a king?" I ask. "Yes, but now they just send him out to make business deals," says Miklos Andersen, expanding my knowledge of Danish government significantly. As I look around, I am drawn to a series of transparent neon acrylic panels laying on the ground. Each panel is composed of a laminated stack of acrylic sheets, with a rectangle cut out of the center. These cutouts are of diminishing dimensions, so that looking into the stack one has a sense of telescopic distance. The terminating layer is mirrored acrylic, at the center of which is an etched image not much bigger than a T-shirt tag.

All the layers above this serve as a frame that zooms towards the reflective center. One of the central images is of a strawberry.

As I walk around unopened crates of work, Miklos Andersen is engaged in a rapid series of phone calls as he attempts to arrange the shipment of intarsia panels from India. His contact there seems to be unfamiliar with the necessary export documentation. As this comes to a head. Miklos Andersen begins to make plans to fly to India and bring the works back on a plane with him. It seems to be the only sure way to cut through the bureaucratic blockade. Over the course of two days, I watch him wrestle with this situation, attempting to use different shippers, tinkering with the paperwork, looking up customs codes. It is about as apt a studio visit for this show as I could hope for. The artist who has taken on logistical and international interchange as one of his main subjects-and who likes to invert and layer meanings—is being devoured by the very systems that compose his subject.

Still, in the end, Miklos Andersen does secure the shipment. And I gather the impression that if he had needed to swim to India to get the work, he would have. Dispersion but also concentration are the defining energies in Caffè Crema. The series of acrylic frames radiate inward and outward from a small, oddly unimposing representation. It is ludicrous—and it also required a lot of precise calibration to create. It is one of the series of works he undertook without outside fabrication, and yet it was produced with machines and in materials which are pronouncedly inorganic. At the center of this neon digital aurora is a generic-looking strawberry. The strawberry as a kind of emoji-cumtechno-religious-icon. A platonic strawberry. The kind of strawberry that looks dazzlingly perfect but tastes more like flavored water than real fruit. The real fruit of Villiam Miklos Andersen's market.

A sequence of stage images: a seemingly infinite highway, occasional tailbacks; the driver's cab in a truck driving along the main road through a pale night wood, what it transports is uncertain (sometimes the forms are filled with confiture, other times fruit and vegetables); a port, crisscross cranes in front of a blood-colored sunset sky and a horizon filled to the brim with rows of luminous ships; an older German lay-by seen from the outside (sleeping trucks, table-and-bench sets, a claw machine in which a large insect crawls across a cute teddy) and from the inside (a long counter, a glass of steam keeping thick sausages warm, a sparkling selection of vapes and cigarettes, humming fridges, cups with names on them, candy and biscuits, flavored condoms, beer and energy drinks, the entrance to a pay-per-visit toilet only accepting coins); the parking lot of a sleezy motel outside Hanover with a gently flashing sign above the entrance; a shrill, white-glowing men's room, a row of urinals, locked toilet stalls, two pairs of sturdy trucker legs visible below one of the stalls, a strong scent of piss and sweet-ish blue soap (this smell seeps into the rest of the images, merges with the smell of diesel, of sweat in the tiny driver's cab, in the motel bed at night, the smell of cigarette smoke, cum, slurry, braised potatoes, men's perfume), a wall-hung automat with lube, condoms, and a travelsize pocket-pussy; a motel room of which not much can be said except a bed, a sink, a large mirror; a gambling arcade. Some particularly important props: money, burning between the fingers, steaming coffee machines, a yellow handkerchief, a flower bouquet from someone you love, a car radio.

What plays out through these scenarios is somehow very simple. Small movements, short exchanges, gesticulation suggesting the vast and intricate system of transport in multiple directions and links. All of the labor being done in the periphery or the nights, making it possible, for instance, to pick up an apple in the morning. The sequence could be as follows: an object (possibly the apple),

moving from hand to hand, items delivered at the right time to the right place in a chain of cranes and dark cargo holds.

There are a few characters. Each is, in their own way, placed within, or in close proximity to, the road network. A guy behind the counter, three noisy friends on a road trip, an old lady in the gambling arcade filmed from all angels on the surveillance cameras. Stuff like that. A young truck driver is mainly seen in close-ups showing how fatigue crosses over his face, and he almost falls asleep. Or he stops at the lay-by to refuel, to buy salty nuts.

In the gambling arcade, the woman only gambles at the same machine. Occasionally she wins. Her movements are slow. Around her, the other machines are gleaming, people come and go, all faces are blurred on the surveillance images.

The motel room, dimly lit by a sign somewhere above the window, the outside sky is indefinably dark-ish. The truck driver lies in his bed, but gets up to roll down the blackout curtains. The sound of the bed, squeaking a bit as he turns around, his quiet breathing and then, in the distance, the sound of the woman in the gambling arcade getting a jackpot, coins clattering.

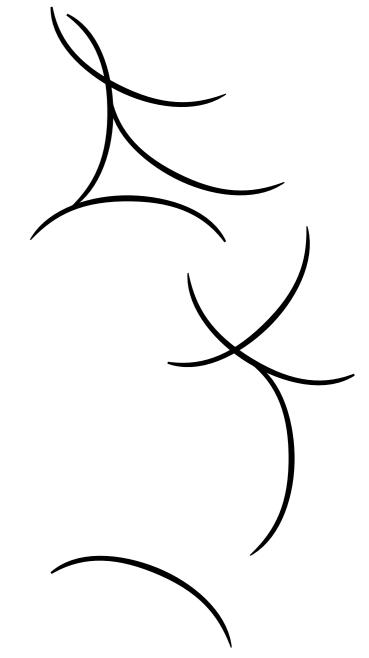
A phone glows in the dark. A grainy parking lot, a car pulling over, a man stepping out and walking towards the toilets at the edge of the lot. In there, a dim, muddy light. He walks over to the urinal, unzips his pants just as the door opens and another man enters, steps over to the urinal next to him. The sound of a rattling belt buckle, urine against metal. Their gazes, intersecting at first, one of them looks at the other, then looks away, then the other's gaze hovering a bit to the side, the back and ahead. But then one of them plucks up a rehearsed courage, looks at the other, locks his eyes (still the sound of the two jets of piss) before he looks down. Their eyes meet again. A small nod. And the courageous one kneels down, grabs around the other's dick that starts bulging in his hands, he puts it in his mouth. He looks up but the other one is leaned back against the wall, his eyes closed. Small grunts, gulping sounds. Two strong hands grab firmly around his head and push him all the way in. The door opens and another man enters, he sees the two and, without hesitation, opens his pants and drops them. The kneeling man puts the newcomer's dick in his mouth, sucks and licks before he gets up and bends over one of the urinals. The newcomer spits on his fingers, slides them between the other man's buttocks before penetrating him while the third man watches. Another man comes in; in the mirror you see him open his pants before he, too, starts masturbating.

The highway seen from inside the truck, the headlight rays on the dark asphalt. Cities and woods flowing by in the periphery on both sides. The white road markings, when they glow and soar at high speed. It's mostly like this.

Wide roads in the dark, tailbacks beneath a colorless sky, occasionally interrupted by a shining compartment: the pissoir or the gambling arcade, the sunset almost exploding above the ports, tiny blinking crane lights, cruise lights.

An apple in a cargo hold, hands counting euro bills, a cigarette hand in a rolled down truck window.

The young truck driver in his cab or on the bench outside the lay-by shop. You see him so close-up that you notice it: the vague flicker around his eyes. It looks like a tear. It looks like he briefly falls into a dream while awake, before it leaves him again; a roar from a highway in the sky. Two dead trees in the rear mirror, full speed ahead. It feels as though the truck accelerates before it actually does. It feels as though the rain starts falling. It is as though his childhood's heavy interior pours out from the road in front of him.

HIGH MAINTENANCE

Vivien Kämpf

From the half-timbered houses of the historic city center, to the soaring skyline and the increasingly gentrified train station district, to the museum embankment along the river Main, which separates north from south, Frankfurt/Main is a city of contrasts. While it may be smaller in size compared to global metropolises like Paris, New York, or Tokyo, with a population of 770,166 (as of December 31, 2023), it ranks among the most populous cities in Germany. According to current forecasts, this number is expected to increase significantly in the coming years. After all, Frankfurt/Main is an attractive location for banks. law firms, and a wide range of other companies. The infrastructure and connections to the city are excellent by any means of transport. As a result, there are ongoing efforts to create more housing and office space, both in the city center and in the outer districts. The changes to the cityscape are increasingly evident. Construction sites are multiplying and public spaces are becoming smaller, tighter, and more crowded.

Certain social groups are being pushed to the outskirts or into so-called "problem zones" like the train station district. Only a select, high-performing part of the population is able to remain in the upgraded city center, dominated by high-profile development projects. Skyscrapers, such as the almost completed Four Frankfurt project or the Millennium Tower, still in the planning stage, heighten the sense that this is a place in constant transformation, ever improving, ever growing. Yet efficiency and the urge to stand out from the crowd are not only evident in the cityscape, but also in the dominating work mentality. Whether in finance, medicine, the arts, or culture, the pressure to perform is omnipresent if you want to get to the top. While the everyday stage shows all the highs and lows of life, certain actions and activities remain behind closed doors.

Villiam Miklos Andersen got to know the city during his time at Städelschule, the Academy of Fine Arts. The Academy is located in an old building on the southern side of the city, in Sachsenhausen, a quieter, almost idyllic neighborhood, with stately villas, lots of greenery, and a perfect view of the Frankfurt skyline. The latter is one of the most distinctive features of the city, which has therefore earned itself the nickname "Mainhattan." Since 1998, the so-called high-rise framework plan has governed the construction of skyscrapers, which continue to rise year after year. Yet the city has been using framework plans to control the construction and location of such buildings since the immediate post-war period. As early as 1926, the 33-meter-high Mousonturm, Frankfurt's first high-rise, was built.

But it was the Zürich House, erected between 1958 and 1960, that marked the beginning of a new architectural era in Frankfurt/Main. Designed in the so-called International Style, it featured "curtain walls"— façades attached to the structure—and materials such as concrete, steel, and glass. Over the next few decades, iconic buildings of a quite similar architectural style, including the Messeturm (Fair Trade Tower) and the Commerzbank Tower, significantly shaped the development of the city's skyline. This also includes the 155-meter Deutsche Bank high-rise. The mirrored surfaces of the slender twin towers reflect the city back upon itself, deflecting the view from the outside. What happens behind the reflective glass is, quite deliberately, hidden from the public eye.

With the increasingly smooth, hard, and cold façades of these skyscrapers, a chill began to spread through Frankfurt's tightly packed streets. The fact that highrises often convey a strongly masculine, almost phallic aura is well known. Moreover, they serve as symbols of prestige, designed to attract as much attention as possible, dominate and affirm themselves through their height. It is no surprise, then, that the majority of these buildings in Frankfurt/Main were largely designed and realized by male architects.

Frankfurt's financial district and its skyscrapers are connected to the slowly transforming train station district via the Taunusanlage, a green belt. Here, daily life is defined by stark contrasts. While drug users and homeless people find refuge in the park, hiding behind or within its monuments, memorials, and sculptures, the city's highest-paid employees spend their lunch break nearby. It is a highly ambivalent place, which is precisely why it served as the starting point for artist Cyprien Gailliard's Frankfurter Schacht, a site-specific sculpture. Installed in 2021, the gray ventilation shaft in the park initially appears unremarkable and is not immediately recognizable as a work of art. Only upon entering does its true nature reveal itself. Inside, the walls are lined with pink onyx, and the round shaft opens upwards, towards the sky. The sculpture is open to all, day and night, offering a moment of calm amidst the constant rush of the city. It is an intimate space, a refuge, which can also function as a toilet or a quiet retreat. This idea resonates with an article published in Süddeutsche Zeitung in 2016, featuring an image from the men's restroom on the 49th floor of the Commerzbank Tower. It shows four urinals mounted on a low wall in front of a window, offering a direct view of the city while urinating. This architectural gesture cannot help but feel intentional, even patronizing: a symbol of the deeply ingrained, masculine drive for power and dominance that is embedded in the DNA and architecture of an economically driven city like Frankfurt/Main.

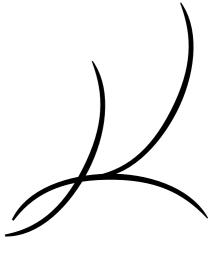
In his own artistic practice, Villiam Miklos Andersen often draws on (infra)structures—trade zones, economic zones, moral zones, non-spaces—and objects—urinals, slot machines, trucks—that can be found in public spaces, reflecting his longing for the big city and his own experiences in Frankfurt/Main.

These can take on multi-layered references to places of isolation or encounter, of anonymity or intimacy. Although the big city allows no emotion to penetrate its cold façades, Miklos Andersen seeks to evoke such feelings by deliberately altering material or texture. In this way, he softens and tenderizes zones with stereotypically masculine connotations.

From public toilets to wholesale stores and sex saunas, everyday experiences clash with exceptional moments, familiar routines intertwine with discomfort. The architecture of these completely different spaces is functional in every case. In daily life, it serves the respective purpose, be it consumption, pleasure, or the fulfilment of basic needs. However, Miklos Andersen's sculptures and installations refuse to be used. They offer a new perspective on the everyday and expose the hidden logistics of ordinary actions and movements.

As the subtle scent of cedarwood emanates from a row of slot machines in the back of the exhibition space. a sharp, icv cold radiates from the room-sized freezer at its center, transferring to the hard, smooth surfaces of the aluminum cabins at the entrance. In Caffè Crema, the influence of Frankfurt/Main on the works of Villiam Miklos Andersen is evident, though subtle. The cold, imposing façades of the life-sized cubicles are reminiscent not only of the surfaces of many high-rise buildings, but also of the public toilets found across the city. The hand-carved oak urinals tie into this theme, yet their delicate texture contrasts sharply with the sterile, utilitarian nature of such places. These surprising disruptions and unexpected retreats within the exhibition transform everyday experiences into moments of exceptional introspection, prompting the viewer to rethink their own perceptions.

With *Caffè Crema*, Miklos Andersen bridges the gap between Frankfurt/Main and Copenhagen, exploring themes of intimacy, connection, and exchange in the cold, capitalistic reality of modern cities.

O—OVERGADEN Overgaden neden Vandet 17, 1414 København K, overgaden.org

Villiam Miklos Andersen *Caffe Crema* Exhibition period: 23.11.2024 - 26.01.2025

> ISBN: 978-87-94311-24-3 EAN: 9788794311243

Editor: Nanna Friis
Text: Rhea Dall, Brecht Wright Gander,
Oskar Fehlauer, Vivien Kämpf
Translation: Nanna Friis
Copy editing: Susannah Worth
Photo: David Stjernholm

This publication is funded by Aage og Johanne Louis-Hansens Fond

Villiam Miklos Andersen's exhibition has received support from Aage og Johanne Louis-Hansens Fond, The Danish Arts Foundation, Den Hielmstierne-Rosencroneske Stiftelse, Direktør J.P. Lund og hustru Vilhelmine Bugges Legat, Beckett Fonden, Ny Carlsbergfondet, Fondazione Elpis, Knud Højgaards Fond, Vesla, The Danish Art Workshops, Dansk Tennis Fond, The Visual Arts Council of the Copenhagen Municipality

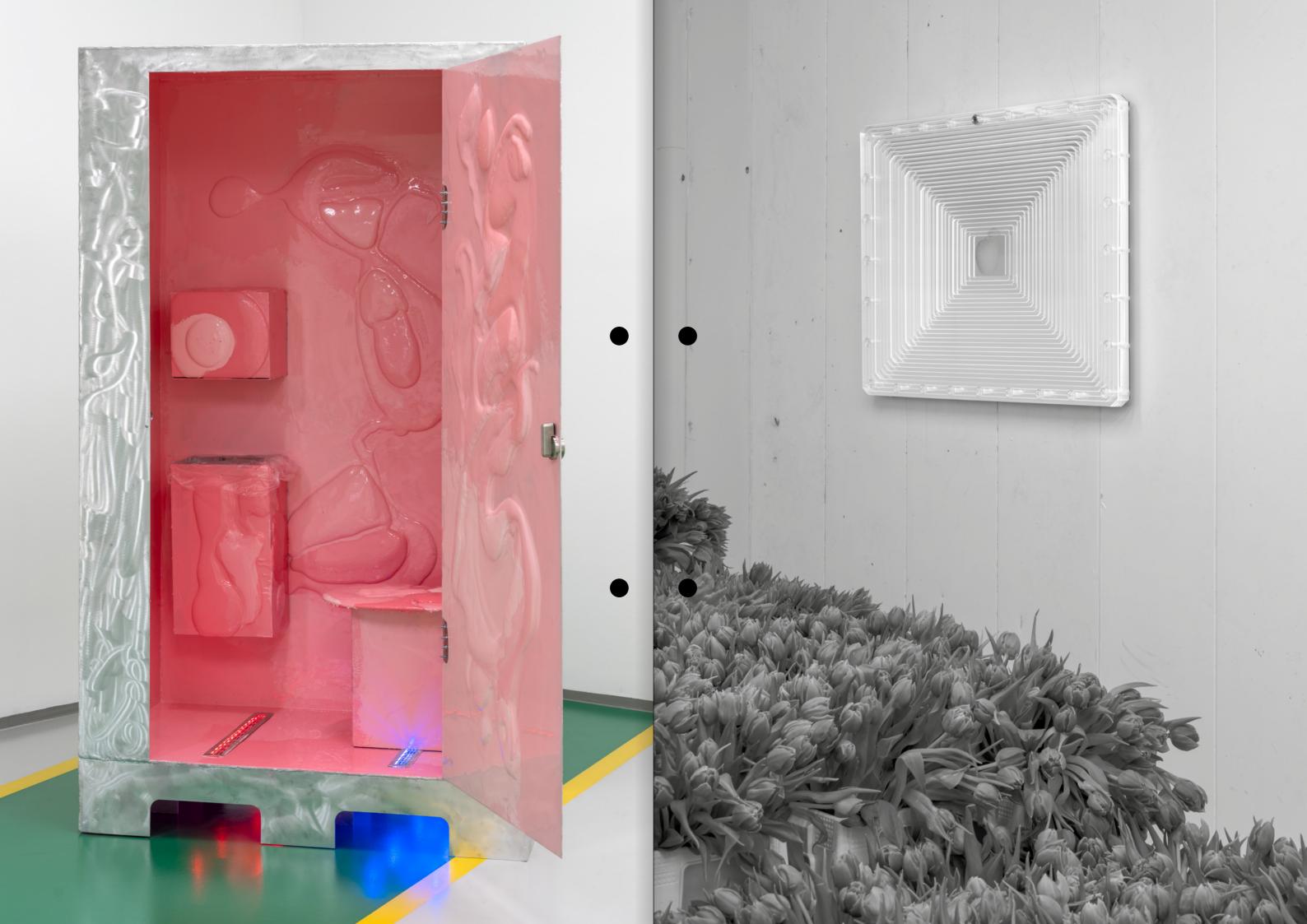
Graphic design: fanfare
Typography: Glossy Magazine, Bold Decisions
Printed at: Raddraaier, Amsterdam

Printed in edition of 150 copies

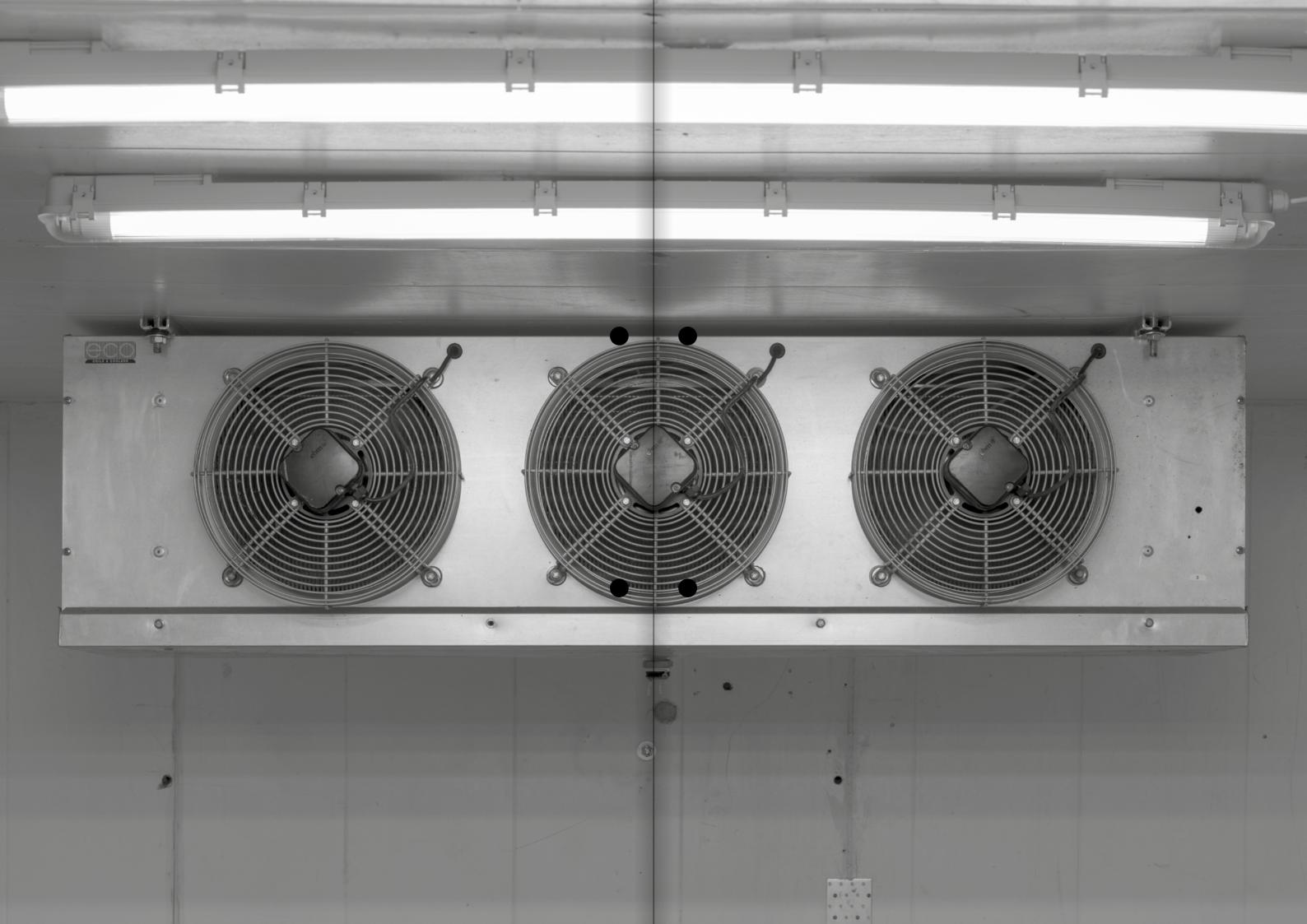

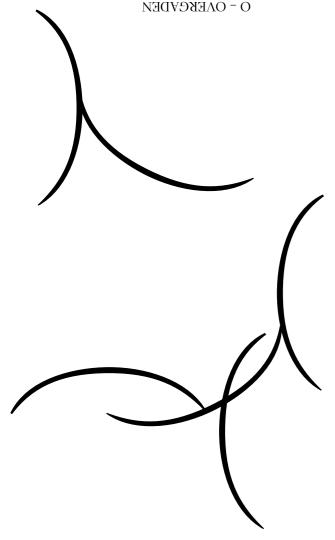

Overgaden neden Vandet 17, 1414 København K

Villiam Miklos Andersen Caffè Crema Udstillingsperiode: 25.11.2024 – 26.01.2025

ISBN: 978-87-94511-24-5 EAN: 9788794511-24-5

Redaktor: Nanna Friis Tekst: Rhea Dall, Brecht Wright Gander, Oskar Fehlauer, Vivien Kämpf Oversættelse: Nanna Friis Korrektur: Sofie Vestergaard Jørgensen Foto: David Stjernholm

Denne publikation er støttet af Aage og Johanne Louis-Hansens Fond

Villiam Miklos Andersens udstilling har modtaget støtte fra Aage og Johanne Louis-Hansens Fond, Statens Kunstfond, Den Hielmstierne-Rosencroneske Stiftelse, Direktør J.P. Lund og hustru Vilhelmine Bugges Legat, Beckett Fonden, My Carlsbergfondet, Fondazione Elpis, Knud Højgaards Fond, Vesla, Statens Værksteder for Kunst, Dansk Tennis Fond, Rådet for Visuel Kunst i Københavns Kommune

Grafisk design: fanfare Typografi: Glossy Magazine, Bold Decisions Trykt hos: Raddraaier, Amsterdam

Trykt i 150 eksemplarer

både forbrugsmæssig og nydelsesfuld karakter. Men som al anden kunst afviser Villiam Miklos Andersens skulpturer og installationer den funktion, de mere end antyder; de nægter at blive brugt. Til gengæld bidrager de med nye perspektiver på det velkendte og blotlægger samtidig skjulte logikker i hverdagens adfærd og veje. En diskret duft af cedertræ siver fra spillemaskinerne bagerst i udstillingsrummet, mens en skarp kulde strømmer ud af den store fryser i midten og overføres til aluminiumskabinetterne med midten og overføres til aluminiumskabinetterne med

spillemaskinerne bagerst i udstillingsrummet, mens en skarp kulde strømmer ud af den store fryser i midten og overføres til aluminiumskabinetterne med deres hårde, glatte overflader. Caffe Crema viser med al tydelighed, hvordan Frankfurt am Main har en bogstavelig, men subtil indflydelse på Villiam Miklos Andersens værker. Det køligt imposante ved eksempelvis aluminiumskabinetterne minder om byens skyskrabere, men også om dens mange offentlige toiletter. Træpissoirerne peger på samme offentlige toiletter. Træpissoirerne peger på samme tema, selvom deres fine, håndskårne overflader står tema, selvom deres fine, håndskårne overflader står

Med Caffs Crema bygger Villiam Miklos Andersen bro mellem Frankfurt am Main og København og udforsker samtidig intimitet, menneskelige forbindelser og handelsmæssige udvekslinger i den moderne storbys kølige kapitalistiske virkelighed.

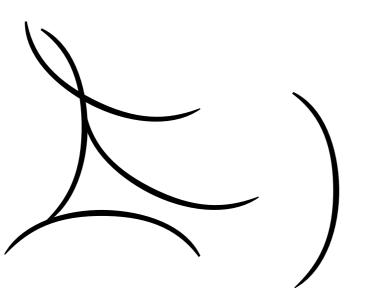
en appel om selvrefleksion og gentænkning at egne

der transformerer noget hverdagsligt til noget særligt,

overraskende forstyrrelser midt i genkendeligheden,

i skarp kontrast til den sterile funktionalitet, der normalt kendetegner et pissoir. Det er netop disse

blikke og forudindtagethed.

mellem anonymitet og intimitet. Selvom storbyen kan virke følelsesforladt bag sine kolde facader, forsøger Villiam Miklos Andersen netop at fremkalde følelsesmæssige reaktioner, når han med fuldt overlæg vender materialer og teksturer på hovedet. Han blødgør så at sige nogle af de zoner, som ellers er rige på stereotype, maskuline konnotationer. Fra offentlige toiletter til engrosmarkeder og sexsaunaer: Et gennemgående element i Miklos Andersens værker et sammenstød mellem det hverdagslige og det exceptionelle, mellem velkendte

funktionaliteten til fælles, en funktionalitet, der er af

der kendetegner disse forskellige slags rum, har

rutiner og noget ubehageligt. Den arkitektur,

mulig opmærksomhed, at dominere byrummet et prestigesymbol, designet til at tiltrække sig mest maskulint over sig, en næsten fallisk aura. Den er sig selv, at skyskraberen som regel har noget intenst sprede sig i Frankfurts tætpakkede gader. Det siger hårdere og køligere facader begyndte en kulde at Som en konsekvens af skyskrabernes stadig glattere, er - med fuldt overlæg - skjult for offentligheden. udefrakommende blikke. Hvad der sker bag glasset, bogstaveligt reflekterer byen og samtidig skærmer for Deutsche Bank-bygning, hvis spejloverflade helt Det samme kan man sige om den 155 meter høje bemærkelsesværdig indflydelse på byens skyline. Messeturm og Commerzbank, der begge har haft ikoniske bygninger i samme stil kom til, eksempelvis beton, stål og glas begyndte at vinde indpas. Flere bygningskonstruktionen) og brugen af materialer som hvor en form for 'gardinvægge' (facader fastgjort til repræsenterer den såkaldte International Style', sin ankomst i Frankfurt am Main. Tärnet 1960), at en ny arkitektonisk æra for alvor meldte Det var dog først med Zürich-tårnet (1958-

Frankfurt am Main. så kendetegnende for (arkitekturen i) en by som maskuline magtliderlighed og dominans, der er arkitektoniske gestus, et billede på den indgroede Der er noget bevidst patroniserende over denne hvorfra udsigten naturligvis er spektakulær. fra 2016 af pissoirer på 49. etage i Commerzbank giver associationer til et foto i Süddeutsche Zeitung ro og refleksion. Kontrasterne i værkets funktionalitet fungerer som offentligt toilet, men er også et sted for himlen. Skulpturen er åben for alle døgnet rundt, den beklædt med rosa onyx, der åbner sig opad mod at være et intimt, næsten sakralt rum med vægge hvis man går ind i cylinderstrukturen, viser den sig som umulig at aflæse som værende kunst, men skulpturen en grå ventilationsskakt og er så godt (2021) i netop Taunusanlage. Umiddelbart ligner Gaillard, da han skabte værket Frankfurter Schacht denne dobbeltsidighed var vigtig for Cyprien borgere holder frokostpause i det grønne. Netop nogle af de formentligt højest lønnede Frankfurtblandt monumenter og skulpturer, samtidig med at mange narkomaner og hjemløse, der søger tilflugt sociale kontraster tegnes skarpt op. Parken huser via Taunusanlage: en smal grøn park, hvor byens forbundet med det mere hårdkogte banegårdsområde Frankfurts finansdistrikt (og skyskraberne) er

fleste skyskrabere i Frankfurt am Main tegnet af

i kraft af sin højde. Ikke overraskende er langt de

mandlige arkitekter.

I sin kunstneriske praksis er Villiam Miklos Andersen også optaget af (infra)strukturer – handelszoner, økonomiske zoner, moralske zoner, ikke-zoner – og forskellige slags interiør fra det offentlige rum såsom pissoirer, spillemaskiner, lastbiler. Elementer, der afspejler en ganske almen storbylængsel såvel som kunstnerens eget liv i Frankfurt am Main. Hans værker rummer flertydige referencer til penduleringen mellem isolation og tilfældige møder,

WYINLENYNCE HICH

Yivien Kämpf

mens de offentlige rum bliver mindre og tættere. synlige i bybilledet: Byggepladserne bliver flere, i centrum som i yderområderne. Ændringerne er kvadratmeter, til kontorer såvel som boliger, og såvel der hele tiden gang i indsatsen for at skabe flere infrastruktur er så velfungerende. Også derfor er af andre virksomheder - ikke mindst fordi byens finansverdenen, for advokathrmaer og en bred vifte am Main er og bliver et attraktivt centrum for vil stige betydeligt i de kommende år. Frankfurt Tyskland, og prognoserne tyder på, at indbyggertallet (pr. 31. december 2023) en af de mest befolkede i eller Tokyo, er den med sine 770.166 indbyggere andre globale metropoler som Paris, New York en kontrasternes by. Selvom byen er mindre end adskiller nord fra syd - er Frankfurt am Main og videre til Museumsufer langs floden Main - der mere gentrificerede område omkring hovedbanen centrum til den himmelstræbende skyline, det stadigt Fra de bindingsværklignende huse i det historiske

Samitidig presses visse sociale grupper ud af byen, til såkaldte 'problemzoner' som for eksempel området omkring hovedbanegården. Kun en lille, ressourcestærk del af befolkningen har råd til at leve i det stadig mere luksuriøse centrum. Skyskrabere som Four Frankfurt og Millennium Tower forstærker følelsen af, at dette er en by i rivende udvikling og eksplosiv vækst. Og effektivirieten, ønsket om at gøre sig bemærket, gennemsyrer ikke kun arkitekturen, men også arbejdskulturen. Uanset om det er inden for finans, medicin, kunst eller kultur, er der altid et stort pres på dem, der vil til tops. Frankfurts de stort pres på dem, der vil til tops. Frankfurts hverdagsliv er altså som i enhver anden storby præget af opture og nedture, men visse aktiviteter foregår bag lukkede døre.

Villiam Miklos Andersen lærte byen at kende, da han studerede på Städelschule, kunstakademiet i Frankfurt. Akademiet ligger i en gammel bygning i Sachsenhausen, et stille og roligt, nærmest idyllisk villakvarter med grønne områder og den perfekte skyline-udsigt. Frankfurts skyline er nærmest byens vartegn for byen, der da også har fået kælenavnet nogenlunde kontrol med nybyggeriet, som bare akyder i vejret år efter år – og faktisk har sådanne akyder i vejret år efter år – og faktisk har sådanne aftaler siden efterkrigstiden kontrolleret både pførelsen og placeringen af højhusene. I 1926 fik frankfurt sit første højhus, Mouson-tårnet på 33 meter, og i årtierne, der fulgte, kom mange nye til, hver gang mere imponerende end de forrige.

bukser, inden også han begynder at onanere. kommer ind, i spejlet kan man se ham åbne sine mens den tredje mand kigger på. Endnu en mand

en cigarethånd i et nedrullet lastbilsvindue. Et æble i et lastrum, hænder, der tæller eurosedler, over havnebyens små, blinkende kranlys, togtlys. spillehallen, solnedgangen, der nærmest eksploderer af og til afbrudt af et lysende rum – pissoiret eller brede veje i mørke, bilkø under en farveløs himmel, lyser og svæver i den høje fart. Det er mest sådan, på begge sider. De hvide vejafmærkninger, når de den mørke asfalt. Byer og skov flyver forbi i periferien Motorvejen set fra inde fra lastbilen, forlygtelyset på

inden det gør, det er, som om regnen regner i gang. - speederen i bund, det er, som om det accelererer, fra en motorvej i himlen. To døde træer i bakspejlet i en vågen drøm, inden det går af ham igen: et drøn Det ligner en târe, det ligner, at han kort falder ind at man kan se det: det svagt flimrende i hans øjne. ude foran rastepladskiosken, man ser ham så tæt på, Den unge lastbilchauffør i førerhuset eller på bænken

frem fra vejen foran ham. Det er, som om barndommens tunge interiør vælter

spytter på et par fingre, lader dem glide ind mellem foroverbøjet over det ene urinal, den nyankomne sutter og slikker, inden han rejser sig og placerer sig på knæ tager nu den nyankomnes pik i munden, åbner han bukserne og lader dem glide ned. Manden ind, han får øje på de to andre, og uden at tøve sig i bund. Døren går op igen, og en ny mand kommer knælendes hoved med to stærke hænder og presser lyde. Den tilbagelænede mand griber fat om den mod væggen med lukkede øjne. Små grynt, slubrende Han kigger op, men den anden har lænet sig tilbage at vokse i hans hænder, han tager den i munden. på knæ, tager fat om den andens pik, der begynder får øjenkontakt igen. Et lille nik. Og den dristige går stadig lyden af de to stråler, før han kigger ned. De sig, han ser hen på den anden, holder hans blik fast, frem for sig. Men så tager den ene et indøvet mod til så svæver den andens blik lidt til siden, så tilbage hinanden, den ene ser på den anden, så væk, tis mod metal. Deres blikke, først krydser de siden af den første. Lyden af et raslende bæltespænde, anden mand kommer ind, stiller sig ved urinalen ved pissoiret, lyner bukserne ned, idet døren går op, og en Derinde, et dunkelt grumset lys. Han går hen til ud og går hen til toilettet i udkanten af holdepladsen. parkeringsplads, en bil holder ind, en mand træder En telefon lyser op i mørket: en grynet

i spillehallen får gevinst, mønter, der rasler. vejrtrækning og så, på afstand, lyden, når kvinden der knager lidt, når han vender sig, hans stille for at rulle mørklægningen ned. Lyden af sengen, Lastbilchaufføren ligger i sengen, men rejser sig vinduet, himlen udenfor er ubestemmeligt halvmørk.

den andens baller, før han trænger op i ham,

Motelværelset svagt oplyst af skiltet et sted over

er slørede i overvågningskameraernes gengivelse. maskiner, mennesker kommer og går, alle ansigter er langsomme. Omkring hende blinker de andre maskine, hun vinder af og til, hendes bevægelser I spillehallen spiller kvinden kun ved den samme

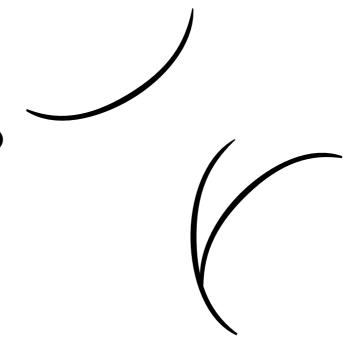
rastepladsen for at tanke, for at købe salte nødder. han falder næsten i søvn. Eller han holder ind på man kan se trætheden glide hen over hans ansigt, lastbilchauffør ses hovedsageligt i nærbillede, så på overvågningskameraerne, den slags. En ung gammel dame i spillehallen fanget fra alle vinkler bag disken, tre larmende venner på bilferie, en

sin måde i eller i nærheden af vejnettet. En fyr Der er nogle få karakterer, de befinder sig på hver

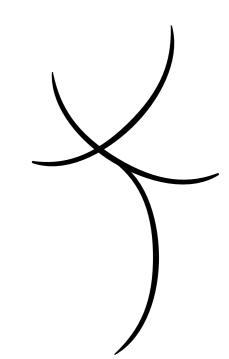
og mørke lastrum. tingene bragt til rette tid og sted i en kæde af kraner genstand (måske æblet), der går fra hånd til hånd, næste morgen. Det kunne være følgende sekvens: en natten, så man for eksempel kan samle et æble op og led. Alt det, der arbejder i periferien eller om og intrikate system af transport i flere retninger udvekslinger, gestikulation, for at antyde det enorme en måde meget simpelt. Små bevægelser, korte Det, der udspiller sig igennem scenarierne, er på

CONLKOT CKNIZE

Oskar Fehlauer

En række scenebilleder: en næsten uendelig motorvej,

af ægte frugt. De sande frugter på Villiam Miklos

ud, men smager mere af vand med smagsstoffer end

slags emoji-sperm-technoreligiøst ikon. Et platonisk

der et generisk udseende jordbær. Jordbærret som en

uorganiske. I midten af det her neondigitale aurora er

skabt uden ekstern assistance, men de er fremstillet

samtidig masser af præcision. Det er værker, han har

i midten. De er på en måde latterlige – og krævede

indad og udad fra det lille, sært uanseelige motiv

i Caffe Crema. Serien af akrylbilleder stråler både

koncentration er sidestillede, definerende energier

transporten. Og det er mit indtryk, at hvis han

sig med rent kunstnerisk.

I sidste ende lykkes det Miklos Andersen at fikse

fortæret af de samme systemer, som han beskæftiger

i øvrigt elsker at vende betydning på vrangen – bliver

transaktioner til nogle af sine hovedtemaer - og som

En kunstner, der har gjort logistik og internationale

ikke forestille mig et mere passende atelierbesøg:

med papirarbejde, tjekke op på toldregler. Jeg kan

undersøge alternative transportmuligheder, rode

de næste to dage ser jeg ham kæmpe med situationen,

eneste måde, bureaukratiet kan omgås på. I løbet af værkerne med hjem i flyet - det lader til at være den

nærmest at planlægge selv at rejse til Indien og tage

som situationen tilspidses, begynder Miklos Andersen

lokale kontaktperson virker ikke særlig erfaren med at

zoomer ind mod et centrum. Et af motiverne i midten

få de nødvendige dokumenter på plads. Efterhånden

transporten af intarsia-panelerne fra Indien, og hans

af at snakke i telefon. Han forsøger at få arrangeret

transportkasser, er Miklos Andersen travlt optaget

Mens jeg bevæger mig rundt mellem uåbnede

De øvrige lag fungerer altså som en ramme, der

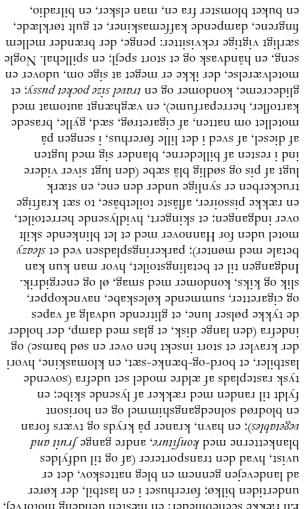
er et jordbær.

hente værket, ville han have gjort det. Spredning og havde været nødt til at svømme til Indien for at

med maskiner og af materialer, der er udpræget

jordbær. Den slags jordbær, der ser blændende perfekt

Andersens marked.

hverken gøres færdigt eller bliver droppet. levende, ude af balance, hans måde at undgå, at digtet Denne åbenhed har været hans måde at holde tingene deadlines og ikke mindst gennem samarbejder. begrænsninger, pludselige nye opdagelser, pressede skal helst foregå via tilfældigheder – materielle er ikke ligefrem forudsigelig. Beslutningstagning hvad man havde med at gøre. Men Miklos Andersen Institutionen var ligesom jeg ivrig efter at vide, præcis kæmpe for retten til at kludre rundt," sukkede han. har behov for vished og overblik. "Man skal virkelig producenter, kuratorer - mennesker, der som regel homo-sauna"). Han talte med udstillingsteknikere, på én og samme tid "containere, offentlige toiletter, i hans værkbeskrivelser (aluminiumskabinetter er ekspansive metode, den ekstatiske flertydighed Andersen kunne virke lidt ængstelig over sin egen i produktionsfasen, oplevede jeg af og til, at Miklos Da vi talte om udstillingen, mens den stadig var

selv fra den subjektivitet, der er hans udgangspunkt. står uden for selve produktionen og distancerer sig Andersen bliver en slags Brecht-mekanisme, fordi han mere social forbundethed. Man kan sige, at Miklos i et stykke dygtigt kunsthåndværk til fordel for en og resultatet af hans arbejde nedtoner intimiteten slags mellemmand, der forbinder forskellige arbejdere, Kunstneren er derimod ikke håndværker, snarere en Værkerne afbilder så at sige den opgave, de udfører. værkerne under transporten fra Indien til Danmark: lag tilføres i form af postarbejderes håndtering af udført et helt andet sted. Og endnu et konceptuelt er at gengive et andet par hænder, hvis arbejde er er smukt at tænke på et par hænder, hvis arbejde med religiøs ikonografi og kostbare objekter. Det en kunsthåndværkstradition, der ellers associeres banansortering og vareoptælling illustreres altså via hænder. Hverdagsopgaver som stregkode-scanning, fotos af hænder - ansatte på Rungis-markedets til at lave træmosaikker med udgangspunkt i han mødte under et residency i Indien og hyrede lavet i samarbejde med intarsia-kunstnere, som hans metode. En af udstillingens værkserier er Globale transaktioner er hans emne, men også

motiv ikke er meget større end prismærket i en t-shirt. dybde. Det inderste lag er spejlakryl, hvis centrerede man ser ind i stakken, får en følelse af teleskopisk og mindre rektangel skåret ud i midten, så man, når består af en lamineret stak akrylplader med et mindre serie værker i transparente neonfarver. Hvert panel betragteligt. Min opmærksomhed drages først mod en og udvider min indsigt i danske samfundsforhold at sikre handelsaftaler," fortæller Miklos Andersen jeg. "Ja, men han er mest sådan en, der tager ud for har deres udstyr stående. "Har I en konge?", spørger Nu er det en del af et kompleks, hvor hoffets gartnere engang været Anne Marie Carl-Nielsens atelier. med udgang til en have. Bygningen er fra 1740 og har for at arbejde i et stort og rummeligt lokale, endda til Miklos Andersens atelier. Han har fået mulighed Da jeg ankommer til København, tager jeg direkte hen

> som lastbilchauffør, og så har han arbejdet i en bruger af rastepladstoiletter på grund af en fortid monitoreret fragtskibene i Norge, været en flittig motiver rod i kunstnerens eget liv: Han har selv tættere sammen. Og frem for alt har værket og dets

og maskulint begær. associeres med cologne, med maskulin tiltrækning sprøde cedertræsaromaer - den slags duft, der ofte sensualisering: Skulpturerne oser bogstaveligt talt af fyraften, og også her skaber Miklos Andersen en en machoagtig drikke- og gamblingkultur, arbejderens bemærkelsesværdigt. Interiøret er tæt forbundet med cederttæ. Også her er udskiftningsgrebet subtilt, men spillemaskiner og barstole, men lavet i cypres og gang blev vist i Toscana og forestiller prototypiske Hard Milk (2024); en serie skulpturer, som første Et andet tidligere værk, der genskabes, er Rock

tæmmet det fremmede. men globale handelssystemer har til en vis grad forbundet til hinanden i kraft af deres fremmedhed, mindre sært. På samme måde er Rungis-produkterne hvor det sære hører hjemme – og på den måde bliver normalt ser ud. Men kunstrummet er også et sted, bevidst ligegyldighed over for, hvordan detailhandel når forskellige køb fra hans rejser præsenteres med sin vis en leverandør: Han leverer æstetisk spændvidde, slags tavs, kommerciel institution. Kunstneren bliver på Miklos Andersen meget eksplicit kunstrummet til en udstillingen, så de ligner Rungis-markedet i Paris, gør uathængigt af landegrænser. Ved at male gulvene i internationale kunstmiljø opererer med æstetiske sprog rum, der på én gang er globale og stedløse. Det navigerer Miklos Andersen stort set altid i kulturelle Som en nærmest serielt residency-baseret kunstner

tilbøjelige til at kigge efter kunst. industrihavnen. Nogle af de steder, hvor vi er mindst zoner - det globale fødevaremarked, rastepladsen, drages mod forvirrende, ikke umiddelbart æstetiske dem. Sådan er det altid med Miklos Andersen: Han får et erotisk anstrøg, der findes et latent begær i hemmelige, forbudte afvigelser. Spillemaskiner den måde, hvordan standardisering godt kan rumme gennemborer kategoriseringerne og blotlægger på det heterogene og særprægede. Miklos Andersen normative, standardiserede og regulære over for rumme disse to modsatrettede koncepter: det I vores indre supermarkedsgange kan vi godt Et ideal, der gør virkeligheden mere homogen. der pletter den hulelignelsesagtige perfektion. variation. Jævn farve. Glatte overflader, intet, Deres form kan gentages med et minimum af på arketypen. Tænk på genmodificerede æbler. særligt på grund af tilfældigheder. Tænk derefter pletter. Måden, hvorpå en genstand bliver noget og omstændighed, buler og mærker og brune æbles form og farve: Meget er overladt til tilfælde mellem to slags specificitet. Forestil dig et økologisk mig ved Miklos Andersens arbejde, er friktionen Noget af det, der bliver ved med at fascinere

> gulerodsfotografiet - på en måde forestiller det mig, er jo en slags hovedrolle i PR-billederne!" "Nå ja, Jeg stadig ikke helt sikker på," svarer han. "Men de sker der med gulerødderne?", spørger jeg. "Det er op for at få lidt mere at vide. "Gulerødder? Hvad illustrerede PDF'er fyldt med ord. Jeg ringer ham Andersen sendt mig en bunke referencer, rigt **DKOPPET** rigtig er færdige værker at se. I stedet har Miklos mit arbejde kompliceres af det faktum, at der ikke HERDIGE CORT. jeg også i de afsluttende faser af skrivningen, men hævet over jordiske bekymringer. På papiret er et saligt fraværende ansigtsudtryk, som var han overkrop med en masse gulerødder i favnen og og på et af billederne står Miklos Andersen i bar uafklaret. PR-materialet er allerede i produktion, Og nu, en måned før åbningen, er meget stadig denne publikation tidligt i udstillingsplanlægningen. Miklos Andersen inviterede mig til at bidrage til

Brecht Wright Gander

gylpende erindringsmedley. og forskellige gådefulde skulpturer i en slags med billeder af kommercielle transaktioner ersatz-artefakter (ofte indsamlet på rejser) blandes Crema arbejder han med et hybridformat, hvor tidligere værker flettes sammen med nye. I Caffe kannibaliserer og syntetiserer det i kredsløb, hvor det heller aldrig. Han slagter på en måde sit arbejde, en anden logik: Gør aldrig værket færdigt, og drop droppet.1 Villiam Miklos Andersen arbejder med at et digt aldrig bliver gjort færdigt, det bliver bare Den franske digter Paul Valéry proklamerede,

blive installeret. atelier - som begyndende værker, der venter på at står europaller med materialer fra Miklos Andersens skulpturer i neon-akryl. Bagerst i udstillingsrummet en serie af træpissoirer, en serie intarsia-tryk, en serie centrale reference), et fryserum fyldt med blomster, i det enorme Rungis-fødevaremarked, udstillingens elementer er et stribet epoxygulv (samme slags som Og hvordan ser alt dette så ud? Nogle af de vigtigste

langt fra hinanden (norske havne og tyske toiletter),

objekt, vi kender, ændrer det på aflæselige måder og

praksis. Værket afspejler en grundlæggende interesse

betydningslag, der kendetegner Miklos Andersens

enten indviede cruisere eller naive udenforstående.

raderinger kan opfattes som en version af Oscar

materialevalg den modsatte effekt. De tvetydige

handler om afsensualisering, har Miklos Andersens

udformningen af offentlige toiletter grundlæggende

det offentlige pissoir er omgærdet af: cruising. Hvis

hinanden for at laste og losse: De ligner mænd i en

maskulinitetsanalogi i disse fragtskibe, linet op bag

ord: en rest fra et tidligere projekt, som også relaterer

jernmalm fra en mine i Kiruna i Sverige. Med andre

forestiller et fragtskib i færd med at blive læsset med

Andersen i stedet installeret en serie raderinger, der

hvor der typisk ville hænge en reklame, har Miklos

rastepladser. I stedet for porcelænets cremede

pissoirer, som er så karakteristiske for europæiske

fundet vej ind i projektet. Eksempelvis Water Sports

Også flere af kunstnerens tidligere udstillinger har

indfald, der er blevet skilt ad og sat sammen igen.

bunden af et sort hul er Caffe Crema en sværm af

at hænge sammen med hvad. På samme måde som

I løbet af hans proces samles der så meget indhold

Miklos Andersen er en kunstner, der absorberer.

i udstillingen." Jeg skriver "Uafklarede gulerødder"

Men jeg er ikke helt sikker på, om de kommer med

bunker af gulerødder, der lå rundt omkring. det også at gøre med en barndomserindring om overvældet af min egen arbejdsmetode... Og så har

sammen, at det er svært at sige, hvad der kommer til

(2024) - en serie træversioner af den slags tyske

differentierende ved træ. Og oven på hvert pissoir, dér kølighed har de egetræets varme i sig, noget naturligt

sig til shipping-logistik. Miklos Andersen ser en

pissoir-kø. Samtidig antydes en anden funktion, som

forstås af de indviede. På den måde bliver beskuerne

Wildes grønne nellike: en besked, der kun skal og kan

i at omstyrte normative designs, det imiterer et

Water Sports er et eksempel på de kodede

bringer to slags erfaringer og rum, der ellers er ganske

1. Au Sujet du Cimetière Marin, 1955

INLEODIKLION

en virkelig eller readymade kaffemaskine. Blandt en bred vifte af objekter vises således også

typisk findes i fødevaremarkeder eller frihandelszoner. hvis grønne og gule felter mimer de opdelinger, som farverig totalinstallation placeret på et slikstribet gulv, parfumer. Samlingen af skulpturelle objekter skaber en der udsender en afrodisiaduft, som findes i eksklusive hænder i arbejde, og spilleautomater lavet af cedertræ, helrumsfryser, intarsia træmosaikker, der forestiller kurvede egetræsurinaler, 5000 afskårne blomster i en stiliserede omklædningsrum, håndskårne, sensuelt parkering – i en række objekter, der spænder over gambling til globale engrosmarkeder, fra pisning til der findes i samtidskulturens understrømme - fra I udstillingen undersøger Miklos Andersen det begær,

faktisk er bananas. (som også er metaforer for kønsidentiteter), hvilket tulipaner til jordbær, gulerødder eller endda bananer verdensomspændende organiske materialer fra putte i bokse, strømline og kontrollere mangeartede, på den industrielle og strukturelle trang til at optimere, i lande fra Indien til Italien. Miklos Andersen peger her værkerne i sig selv samarbejdsproduktioner, lavet senkapitalismens globale handel - faktisk er flere af Udstillingen spiller således på absurditeterne i

skjult for det blotte øje. handlinger, køb og bevægelsesmønstre, der ofte er voldsomme systemiske regulering af vores dagligdags magtfulde infrastrukturer og afslører herved den skulpturelle arbejde med ensartetheden i vores standarder for forbrugsvarer leger Miklos Andersens Ved at ændre gængse, eller normative, visuelle

december 2024 Leder og chefkurator på O – Overgaden, Rhea Dall

Kassel (2022) og Frankfurter Kunstverein (2022). Bangalore (2025), Simulacra, Beijing (2025), documenta fifteen, Miklos Andersen har for nylig udstillet på steder som IShanthiroad, (2020) og bor og arbejder mellem Frankfurt og København. Städelschule i Frankfurt (2021) og Det Jyske Kunstakademi Villiam Miklos Andersen (f. 1995, DK) er uddannet fra

> praksis og åbne op for, at nyt materiale kan at udvide samtalerne omkring den kunstneriske ambitiøse publikation, hvis målsætning det er stemmer igennem både en stor udstilling og denne vores samarbejde med kunstscenens nyeste INTRO en unik mulighed for at udvikle og udvide fra Aage og Johanne Louis-Hansens Fond skaber årligt tilbyder to kunstnere. Med generøs støtte etårigt postgraduate-program, som O - Overgaden kulminationen på vores særlige INTRO-forløb - et Caffe Crema, på O - Overgaden. Udstillingen er med Villiam Miklos Andersens soloudstilling, publikation, der udkommer i forbindelse Det er en stor fornøjelse at introducere denne

Kämpf har skrevet essayet "High Maintenance", Andersens praksis, mens den tyske kurator Vivien "Aldrig færdiggjort, aldrig droppet" om Miklos designer Brecht Wright Gander bidraget med teksten I dette tilfælde har den amerikanske kunstner og udspringe heraf.

I billedkunstner Villiam Miklos Andersens skulpturelle både gennem udstillingen og denne publikation. koncept til udvidede samtaler - med os alle sammen, Miklos Andersen, for at dele sit materiale - fra ikke mindst, en særlig tak til kunstneren, Villiam dedikerede arbejde på denne publikation. Sidst, men også fanfare, vores grafiske designere, for deres i forbindelse med udstillingen, og naturligvis Overgadens team for den store indsats takke publikationsredaktør Nanna Friis og hele Jeg vil gerne takke alle bidragsydere varmt, samt Fehlauer bidraget med teksten "Cruise Control". og endelig har den danske forfatter Oskar

toiletter eller spillehaller. - hvad end det gælder transportindustri, offentlige velkendt hverdagslogistik og (toksisk) maskulinitet og relationelle værker ligger en queer tilgang til både

på næsten enhver rasteplads i Centraleuropa. sin titel fra den billige kaffe, der er tilgængelig egne erfaringer, bl.a. som lastbilchauffør, og låner års produktion. Udstillingen trækker på Miklos Andersens Caffe Crema, som er kulminationen på hans seneste Til O - Overgaden har Miklos Andersen skabt projektet

Villiam Miklos Andersen Caffè Crema Udsüllingsperiode: 23.11.2024 – 26.01.2025

 \circ – OVERGADEN n Vandet 17, 1414 København K, overgaden.org

Overgaden

RGADEN

